

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **A. Ch.**, zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Plzeň, Veleslavínova 55/12, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2014, č. j. OAM-136/ZA-ZA08-K01-2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 5. 2015, č. j. 29 Az 21/2014 – 69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené advokátce stěžovatele JUDr. Anně Doležalové, MBA, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 5. 2014, č. j. OAM-136/ZA-ZA08-K01-2014. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovateli k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud zdůraznil, že stěžovatel v rámci řízení o správním vyhoštění uvedl, že mu v zemi původu žádné problémy nehrozí. Jeho tvrzení o výhrůžkách věřitelů tak soud neuvěřil. Podle krajského soudu byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána za účelem legalizace pobytu na území České republiky, neboť stěžovateli hrozilo správní vyhoštění. Krajský soud přisvědčil závěru žalovaného v tom, že nebylo prokázáno, že by stěžovateli v případě návratu hrozilo nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Bezpečnostní situace na Ukrajině sice není bezproblémová, stěžovatel však před odjezdem pobýval v západní části Ukrajiny, v Ivano-Frankovské oblasti, kde k žádným ozbrojeným střetům nedochází.

Stěžovatel napadl rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové včas podanou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že žalovaný náležitě nezjistil skutkový stav, krajský soud měl proto jeho rozhodnutí zrušit. Stěžovatel má za to, že se správní orgán nemůže zprostit své povinnosti shromáždit všechny dostupné důkazy s odůvodněním, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nežadá doplnění důkazů. Jestliže žalovaný argumentoval tím, že se stěžovatel v případě pronásledování ze strany soukromých osob může obrátit s žádostí o pomoc na státní orgány své země, pak byl povinen toto doložit např. pomocí dostupných informací o zemi původu. Současně se měl vypořádat s tvrzením stěžovatele, že justiční systém na Ukrajině ohrožuje vysoká míra korupce. Stěžovatel má dále za to, že nelze dovozovat účelovost jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany z toho, že v řízení o správním vyhoštění nezmínil své problémy se soukromými osobami v zemi původu. Řízení o udělení mezinárodní ochrany má totiž zcela jiný charakter než řízení o správním vyhoštění. Stěžovatel konečně namítl, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s jeho tvrzením, že ačkoliv k eskalaci konfliktu došlo pouze v některých oblastech Ukrajiny, je politická situace napjatá v celé zemi. Krajský soud se nevyjádřil ani k informacím ministerstva zahraničních věcí, které se týkaly současné situace na Ukrajině. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové a vrácení věci k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost oprít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že se nepřezkoumatelností rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. již podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS. Rovněž problematika volného hodnocení důkazů krajským soudem a utváření závěru o skutkovém stavu již byla podrobně řešena v řadě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, odkázat lze např. na rozsudek ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/200 - 76, www.nssoud.cz.

pokračování

K námitce stěžovatele, že krajský soud nezohlednil jím předložené zprávy o současné situaci na Ukrajině, Nejvyšší správní soud uvádí, že se problematikou aktuálnosti informací o zemi původu již podrobně zabýval ve svém rozsudku ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131, kde uvedl, že „[k]rajský soud je povinen se odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přiblížit i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tehdy, pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady non-refoulement a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Tuto otázku je třeba posuzovat vždy individuálně, tedy vzhledem ke konkrétní situaci daného žadatele o mezinárodní ochranu. (...) Dostatečné záruky pro respektování zásady non-refoulement budou dány v případě, že bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (§ 10a zákona o azylu).“ Nejvyšší správní soud tak obdobně jako ve věci vedené pod sp. zn. 7 Azs 66/2014 nebo sp. zn. 1 Azs 84/2014 u jiných stěžovatelů ukrajinské státní příslušnosti shledal, že v případě stěžovatele existuje možnost poskytnutí ochrany v jiném řízení, např. prostřednictvím opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, stěžovatel může skutečnosti týkající se aktuálního stavu v zemi původu uplatnit i jako důvody znemožňující vycestování v rámci řízení o jeho správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci dále dodává, že žalovaný vycházel z aktuálních zpráv v době rozhodování, krajský soud pak při posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany konstatoval, že stěžovatel jako místo svého posledního pobytu na Ukrajině označil Ivano-Frankovskou oblast, které se ozbrojené střety vyhnuly. Byl tudíž opodstatněn závěr krajského soudu, že stěžovateli v případě návratu nehrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu 14a zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře rovněž dostatečně zabýval otázkou posuzování věrohodnosti tvrzení žadatele, zmínit lze např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 29. 5. 2009, č. j. 2 Azs 18/2009 – 79, www.nssoud.cz.

Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Pokud to však zjevné není, musí žadatel uvést, proč se na poskytovatele ochrany neobrátil. Teprve poté je na místě, aby si žalovaný k ověření těchto tvrzení žadatele opatřil důkazy. K břemenu tvrzení žadatele ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu pak Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 12. 1. 2006, č. j. 4 Azs 107/2005 - 60, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 9. 4. 2009, č. j. 2 Azs 9/2009 – 47, www.nssoud.cz.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu, ve výši 3.100 Kč. Vzhledem k tomu, že tato advokátka

zastupovala stěžovatele již v řízení o žalobě, nepřiznal jí Nejvyšší správní soud opětovně odměnu za převzetí a přípravu zastoupení v téže věci podle § 11 písm. b) advokátního tarifu. Ustanovené zástupkyni dále náleží náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 3.400 Kč. Uvedená částka bude zástupkyni vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. října 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu